

Avui heu presentat els nous jutjats que s'obriran l'any vinent. I abans no s'acabi l'any hauréu inaugurat els que havíeu anunciat per al 2007. En total, 41. Aconseguireu agilitar la justícia a Catalunya, d'aquesta manera?

—És l'increment més important en un període tan curt. Els altres anys se n'obrien 16 o 10 o 4, però 41 en dos anys és un rècord. Si no fem grans ampliacions en nombre d'òrgans, no atraparem el temps. Per un costat, tenim els jutjats congestionats i, per un altre, la demografia va creixent. Si el temps canvia de pressa, l'administració de justícia també ha d'evolucionar ràpidament, perquè si no els jutjats queden incorporats a aquesta dinàmica d'increment de litigis i de demandes i ja no serveixen per fer baixar els índexs.

—Amb el creixement del nombre de jutjats ja s'absorbirà l'activitat originada per un augment vertiginós de la població?

—Paral·lelament, s'han de fer moltes coses. S'ha de fer la reforma de la Llei Orgànica del Poder Judicial, que ha quedat pendent d'aprovació, i jo hauria volgut que s'aprovés perquè quedessin més clares les competències de les comunitats en matèria d'organització de l'administració de justícia. Alhora, s'ha de potenciar la mediació i l'arbitratge, perquè no tot acabi amb la presentació d'una demanda al jutjat. Si no, no hi ha manera de descongestionar els jutjats per qüestions de caràcter civil i de relació entre particulars que es podrien resoldre per la via de la mediació i l'arbitratge.

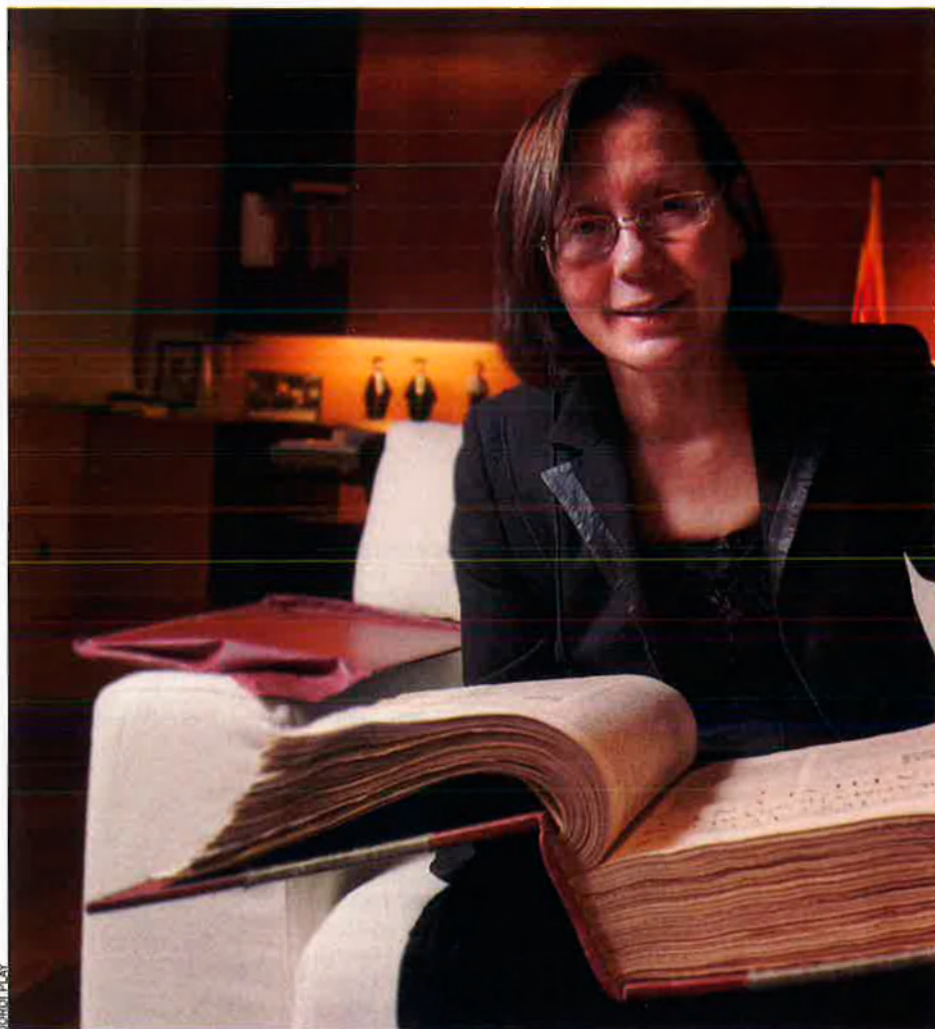
L'altra gran línia d'actuació és modernitzar les instal·lacions. Dels 49 partits judicials, en 40 es fan edificis nous o reformes integrals d'edificis.

—I la Ciutat de la Justícia?

—N'és un. I també es fan inversions en noves tecnologies. Ara, el 70% de Catalunya funciona amb notificacions via telemàtica, cosa impensable fa un any i mig.

—Quan s'haurà enllestit la Ciutat de la Justícia?

—Anomeneu Ciutat de la Justícia un edifici molt important que ha d'allotjar els jutjats de Barcelona i, al carrer del costat, tots els jutjats del partit judicial de l'Hospitalet, però també podríem denominar Ciutat de la Justícia el que s'ha

“El grup parlamentari propi vol dir tenir veu; no ens cal per a votar diferent”

La consellera de Justícia de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Tura, parla dels nous jutjats i presons que s'han projectat, de com fer més àgil la justícia i del PSC: diu que està disposada a ajornar la reivindicació d'un grup parlamentari propi a Madrid perquè la prioritat, ara, és la victòria de Rodríguez Zapatero.

previst de fer a Girona, on ha d'anar l'Audiència de Girona i un conjunt de jutjats; i també un de Tarragona que, a més, inclou un centre obert de compliment de condemnes i, per tant, serà la ciutat de la justícia més completa. La de Barcelona, que agrupa més de cent jutjats, entrarà en funcionament gradualment. De primer l'Institut de Medicina Legal, que agrupa tot allò que té relació amb medicina forense; després, els primers jutjats que s'hi puguin anar traslladant, a la tardor de l'any vinent. El partit judicial de l'Hospitalet que, com a edifici, s'hi assembla perquè és el mateix projecte urbanístic, entra en funcionament a principi de 2008. Amb això no s'acaba: s'ha de fer l'Audiència Provincial de Barcelona i algunes de les jurisdiccions que no van a aquest agregat s'han de resituar.

—La renovació ha d'arribar també al sistema de presons. Quan tancarà la Model de Barcelona?

—Abans que la Model, tancarem Girona, Figueres, Tarragona, Trinitat Vella i Wad-Ras.

—Totes estan pitjor que la Model?

—Són més fàcils de substituir. La Model és un centre de presos preventius. Fer una presó de preventius a Barcelona és difícil, perquè és un terme municipal complicat per a construir-hi grans edificis. Per tant, des del punt de vista urbanístic trigarem una mica més que no pas amb la presó de dones, que va a Sant Llorenç d'Hortons, i que ja està més avançada, o que la presó de joves, que ha de substituir Trinitat Vella i va a Quatre Camins. Tots aquests projectes ja són més avançats.

—Girona serà el primer de tancar?

—No. Primer, Trinitat Vella, que està molt malament. En matèria de presons es van assumir unes competències que no es van desenvolupar amb la força necessària. Quan s'assumeixen competències, s'han d'anar renovant edificis, perquè si no els edificis es van quedant desfasats. Les noves presons són més grans, amb més capacitat, però també amb espais destinats a l'educació, a la reeducació, a la rehabilitació, al treball penitenciari, al tractament de malalties. Són centres pensats des d'una visió més integral de la problemàtica que presenten els condemnats.

—No hi ha data per a la Model?

—Depèn una mica de l'acord amb l'Ajuntament de Barcelona respecte a l'inici d'obres del centre de preventius que va a la Zona Franca. Les altres presons tenen projecte executiu i s'aniran adjudicant —ara hem adjudicat Figueres—, però el projecte de la presó de preventius no s'ha acabat.

—Tot i que anirà a la Zona Franca.

—Hi ha una parcel·la reservada a la Zona Franca.

—No hi poseu data, al projecte?

—El projecte el farem entre el 2008 i el 2009 i l'adjudicació de les obres, probablement el 2010. De tots els projectes, és el més verd. El que sí que farem és reduir la densitat de la Model.

—Heu començat a passar interns a Brians-2.

—Des del nostre punt de vista, el sistema penitenciari és únic. En el moment en què hi ha més centres, hi ha més places. Els condemnats són traslladats per fer baixar la densitat de tot el sistema. Totes les presons han abaixat la densi-

tat. El problema és que la Model es pot omplir ràpidament si en una setmana li envien cent presos preventius.

—Al final de la renovació, quantes places guanyarà el sistema?

—Respecte a les que tenim o respecte a les que hauríem de tenir?

—Quants presos hi ha?

—En aquests moments tenim 9.500 presos. Si tots estiguessin en cel·les individuals, en necessitariem 9.500. A Tarragona, ara mateix, tenim quatre presos per cel·la i n'hi voldríem tenir dos. I a la Model en tenim sis per cel·la i ens agradaria tenir-n'hi dos o tres.

Si el 50% dels 9.500 presos el tinguéssim en cel·les de dues persones, necessitariem 6.200 places, que és més o menys el que tindrem al final de tot el procés. Això ens permet d'assegurar que tindrem capacitat per a 11.000 presos en condicions: això vol dir que alguns estaran en cel·les d'una plaça i alguns altres, en cel·les de dues.

—Deixem de banda el Departament de Justícia i parlem de la salut de les infraestructures...

—El Departament de Justícia és el que fa més infraestructures. Corregeixo: el Departament de Política Territorial i Obres Públiques és el que més en fa i el que més hi inverteix —entre més rasons, perquè un quilòmetre de túnel de metro és caríssim—, però en obra civil —és a dir ciutats de la justícia, palaus de justícia, presons...— el que més en fa és Justícia.

—És de justícia que els trens de Rodalies Renfe funcionen com funcionen?

—Fa molts anys que no tenim el servei de rodalia que hauríem de tenir. Visc en una ciutat a vint quilòmetres de Barcelona, on una gran quantitat de ciutadans es desplaça diàriament a Barcelona: hi ha dues estacions de tren i tres línies, però una d'aquestes fa molt temps que té una sola via i hi passen coses del segle passat, com ara que el tren s'ha d'esperar a l'estació... Tot això vol dir que s'ha donat prioritat a la xarxa viària i al cotxe particular i no a un sistema tan important, ambientalment i socialment, com el tren: des del punt de vista d'ocupació del territori, n'agafa una tercera part; consumeix una tercera part d'energia i és setanta vegades més segur (hi ha setanta vegades menys víctimes). Malauradament,

ha hagut d'entrar en crisi una de les branques que més passatgers transporta perquè ens adonéssim de la situació. Això s'ha tractat molt malament i s'ha explicat molt malament. Si el Ministeri de Foment hagués explicat que es trobava davant una situació difícil, que les obres portarien més problemes dels que es preveïen inicialment, hauríem agraït la sinceritat. En canvi, ha aconseguit que els catalans ens sentim malament. No hi ha res pitjor que veure que els problemes se succeeixen dia rere dia i et contesten amb una certa arrogància i dient que no passa res.

—**El PSC hauria de tenir grup parlamentari a Madrid?**

—Aquesta pregunta es repeteix sovint, com si només tenint grup parlamentari a Madrid tinguéssim projecte polític. El que ha de fer el PSC és tenir projecte polític...

—**No en té, ara?**

—Sí que en té. Jo us faig una referència històrica. De tot allò que configura el socialisme espanyol avui, l'únic que té un procés —crec que és bo de recordar-ho sovint— de configuració diferent i d'estatuts com a partit independent i sobirà és el PSC. En el PSC conflueixen, en un moment determinat, la vella —i bella— reivindicació històrica de les llibertats nacionals i del reconeixement que volem per a la nostra singularitat com a poble, amb la consideració per —segons paraules de l'època— l'emancipació de la classe obrera i l'especial atenció a les classes populars. Aquests dos idearis són els que acaben configurant el Partit dels Socialistes de Catalunya, que neix de la unió de la federació catalana del PSOE i més moviments que s'havien anat agrupant al voltant del PSC. Sempre hem tingut estatuts propis, sempre hem tingut els nostres congressos, en els quals hem aprovat resolucions —que poden ser més encertades o no tant, però que són les nostres—; quan hi ha hagut eleccions d'àmbit estatal, sempre hem tingut programa propi; i el nostre projecte continua reclamant amb normalitat el reconeixement de la nostra singularitat com a poble. No és només votar diferent del PSOE. Això ho podem fer ara. Només caldria dir als diputats que no votessin. Es tracta de dir que el PSC no és el PSOE. El PSC és un partit independent, federat amb el PSOE, amb el qual té un

“La Plataforma pel Dret de Decidir mereix tot el meu respecte i admiració.”

acord per a concórrer a les eleccions i comptabilitzar els vots conjuntament; és bo que l'esquerra s'agrupi, perquè això impedeix la victòria de la dreta. Però la nostra singularitat no neix únicament i exclusivament del fet de tenir grup propi.

—**No cal, doncs?**

—L'única cosa a debatre és que el grup parlamentari ens donaria veu i a cada ronda d'intervencions et dona veu. Per votar diferent del PSOE no ens caldria; això ja ho podem fer. Ara som en les portes d'unes eleccions generals. Ara, amb un Congrés que no té tradició de pactes entre partits i de governs de coalició, jo vull que Rodríguez Zapatero sigui el candidat amb més diputats al darrere. Si no és així, només hi ha una altra opció que es diu Mariano Rajoy. Per tant, en aquests moments, la reivindicació del grup parlamentari estic disposada a ajornar-la. Allò que és realment important ara —malgrat que, amb el govern Zapatero, no tot s'ha gestionat com nosaltres voldríem— és que guanyi Zapatero i no l'altre, que no tan sols ens ha negat la singularitat com a poble, sinó que a més ha engegat campanyes anticatalanes, s'ha posat a fer campanya a Andalusia en contra dels catalans, ha jugat a la fractura entre els pobles d'Espanya, ens ha insultat, ha portat l'Estatut al Tribunal Constitucional, etcètera, etcètera. No, si us plau.

Per aquesta raó, mentre creem la cultura del pacte i dels possibles governs de coalició a Espanya, només serà president aquell qui tingui la majoria de diputats. Aquí em sembla que hem d'ajuntar-nos tots.

—**Fa unes setmanes va tenir lloc a Barcelona una manifestació multitudinària per a criticar el dèficit d'infraestructures, un dèficit que té com a responsable més visible la ministra Magdalena Álvarez, ministra del govern Zapatero. Creieu que la protesta de la Plataforma pel Dret de Decidir restarà vots al PSC en aquestes pròximes eleccions?**

—A mi, els fenòmens de caràcter social que denoten una preocupació per la ciutadania, que fa que aquesta ciutadania es mobilitzi, em semblen interessants. El sorgiment de la Plataforma pel Dret de Decidir, encara que en moments determinats hagi pogut defensar coses diferents d'aquelles en què crec, em sembla un fenomen important. Després alguns partits s'hi han apuntat de manera oportunista. Però està molt bé que la societat sigui capaç de demostrar a les administracions que és capaç de mobilitzar-se perquè el seu país estigui més ben considerat i tingui infraestructures pròpies. Fa deu anys era impensable que la gent es manifestés per tenir un aeroport o uns trens millors. Representa un moviment social diferent que mereix tot el meu respecte i l'admiració, que avui canalitza les seves forces cap aquí, i espero que en un futur les canalitzi a favor de coses que hi ha recollides a l'Estatut i que haurien de ser una realitat ben aviat. Em sembla bé.

Una altra cosa és que després surti en Felip Puig i digui que són possibles coalicions de govern diferents, insinuant un tripartit a la basca! Això és oportunista i reduccionista.

—**Però pot ser un avís de les eleccions generals. Catalunya castigarà el PSC pel caos de les infraestructures?**

—No ho sé. La reflexió sobre les eleccions hauria d'anar més enllà de considerar que la senyora Magdalena Álvarez ha tingut una actitud arrogant a l'hora d'explicar un problema greu en unes obres que, al capdavant, ens han de portar un tren que ens serà molt útil.

Alex Milian